

124/2
2004

ენციკლოპედია

2004

3/4

განმომცემი 1924 წლიდან

თავაზ ჭილაძე

მხედრობით, ლოგო

კომიკური ფანტასმაგორია*

პერსონაჟები:

- 1. ლეო
- 2. ნიკო
- 3. ფატი
- 4. ფატის დედა - ინვალდი დედაბერი, იგივე სპორტსმენი გოგონა
- 5. ელა - უცხოელი სტუმარი, ლაპარაკობს აქცენტით
- 6. ლომი
- 7. შეშლილი
- 8. ბებერი სტიუარდესა მაცნე. ქორო, ჯარისკაცები, ამბობებული ქალები.

უპატრონო მოხუცთა თავშესაფარი.

შეშლილის ტექსტისთვის გამოყენებულია გამოჩენილ ადამიანთა გამონათქვამები

1. უპატრონოთა სახლის ერთ-ერთი, ალბათ, ყველაზე დიდი პალატა. ორი-არუსიანი საწოლები დეკორაციებად უქცევიათ, ზედ ზეწრები და დაგლეჯილ-დაკერებული საბნები ჩამოუფარებიათ, რაც, მოუხედავად საცოდაო-

ბისა, ერთგვარ საზეიმო განწყობილებას ქმნის.

მიმდინარეობს აქაური მდგმურების მიერ დადგმული სპექტაკლის ბოლო, ფინალური სცენა

მეფის სასახლე. ისმის ხალხის ხმაური. ისერიან აეტომატებს.

სცენაზე არიან მეფის როლის შემსრულებელი ნიკო და მინისტრის როლის შემსრულებელი ლეო

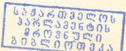
მინისტრი - ნუთუ მართლა გეტოვებთ, მბრძანებელო?

მეფე - დიხ და თანაც სამუდამოდ! გტოვებთ "ლირი ყველასგან მიტოვებული". უნდა გავასწრო რევოლუციას. მე ჯერ ადამიანი ვარ და მერე მეფე!

მინისტრი - (ტაშს უკრავს) - ამ დიდებულ სიტყვებს ისტორიის ხელი დავთარში ჩაინერს!

მეფე - ოღონდ, თავს რომ მომჭრის, მერე. ისტორიას თავმოჭრილი მეფეები უყვარს. ამიტომაც დავიხურე გვირგვინი! ჩემო კარგო, ისტორიაში შეიძლება უთავოდ შეხვიდე, მაგრამ უგვირგვინოდ იქ არავინ შეგიშვებს.

* დაიდგა თელავის ვაჟა-ფშაველას სახელობის სახელმწიფო აკადემიურ თეატრში, 2002 წელს. რეჟისორი გოგი ჩაკვეტაძე. 2003 წელს, რუსთავის საერთაშორისო თეატრალურ ფესტივალზე, როგორც „საუკეთესო თანამედროვე ქართული პიესა“, დაჯილდოვდა ფესტივალის მთავარი პრიზით - „ოქროს ნიღბით“.

ქორო - (მღერის) „პილიკოკი, პი-
ლიკოკი, ტიტლი, ტიტლი, ტიტლი“.

მეფე - გესმის, ქარიშხალი მოთქ-
ვამს ჩემს მაგივრად! ეს ღვთაებრივი
შექსპირის სიტყვებია, უბედურ მეფე-
თა პოეტის!

შემორბის მაცნე

მაცნე - დაემარცხდით, დაემარც-
ხდით, მატრიარქატმა გაიმარჯვა! მო-
ნარქია დაემხო! გვარდია კვდება, მაგ-
რამ მაინც გარბის!

გარბის

შემოიჭრებიან ამბოხებული ქალე-
ბი

- გაუმარჯოს დემოკრატias!

- ძირს ტირანია!

- ბასტილია დაინგრა!

- მეფე სანაგვეზე!

დედაბერი - (მღერის. ბორბლები-
ან სავარძელში ზის. სავარძელს მისი
ქალიშვილი მოავორებს) -

ცაზე მთვარე ამოსულა,

ნიშანია დარისა,

კოლექტივი გაძლიერდა,

ვენაცვალე სტალინსა!

მეფე - რა უნდათ ამ ქალებს ჩემ-
გან, რამ გაამნარათ ასე?

მინისტრი - თვად არ ბრძანეთ,
მეფე ღირი ვარო!

მეფე - მერე?

მინისტრი - თქვენ მრავალშვილი-
ანი მეფე ღირი ბრძანდებით, ჩემო ბა-
ტონო!

ქალთა წინამძღოლი - დაიჩოქეთ!
ყველანი იჩოქებენ

- (მეფეს) აბა, სწრაფად, მოიხადე
ეგ გვირგვინი და შენი ხელით დადე აი,
აქ! (აჩვენებს, სადაც უნდა დადოს
გვირგვინი).

მეფე - რას ამბობ, დედაკაცო, გა-
გიჟდი? ისტორიაში უგვირგვინოდ ვინ
შემიშვებს?

მინისტრი - პირაფრთხის მოწმობა
აჩვენეთ!

მეფე - მონმობაში სურათი მაქვს
გამოსაცვლელი.

წინამძღოლი - რალა თქვენ არ შე-
გიშვებენ, გაივსო ისტორია ძალლითა
და მამაძალლით! რა გიდევს მაგ ჩან-
თაში, გადმოაბრუნე, სწრაფად!

მეფე - ა, ბატონო, ინებეთ - ოყნა,
ნარდი, ბოტასები. ეჰ, გული მრჩება
თქვენთან, გული.

მინისტრი - რა ვქნათ, იცით? მო-
დი, მეფემ გული წაიღოს და გვირგვი-
ნი კი ჩვენ დაგვიტოვოს!

მეფე - ეჰ, გუშინ სულ სხვანაირად
ჭიკჭიკებდი.

მინისტრი - მართალი ბრძანდე-
ბით, მაგრამ ახლა გუშინდელი დღე
ხომ არ არის, მეფეო!

მეფე - მართალი ხარ, რა მეთქმის.
კალენდრის არცოდნა ღუპავს მეფე-
ებს. კი, მაგრამ მატრიარქატის სახე-
ლით შენ რატომ მელაპარაკები?

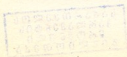
მინისტრი - მამატიეთ კადნიერე-
ბა, მაგრამ არ გცოდნიათ, ფარა თავის
მსგავსს რომ არ მიშყვება. მე თხა ვარ,
თხა! ვაცი!

მეფე - შენ, ჩემო კარგო, განდიდე-
ბის მანიას შეუპყრიხარ!

მინისტრი - აი, რქებიც!

მეფე - უი, რამსიგრძე რქები გქო-
ნია, ადრე არ შემინიშნავს!

მინისტრი - ჩემმა ანგელოზმა მე-
ულლემ ჯერ კიდევ როდის იგრძნო,
ახალი დრო რომ დგებოდა. სიკედი-
ლამდე მადლობელი ვიქნები მისი. ნამ-
დვილი ცოლობა გამიწია, ნამდვილი
დიახ, ქალი პატივს სცემს იმას, ვისაც
რქებს ადგამს! და აი, ახლა უკვე, რო-
გორც გამარჯვებული მემამბოხეების
წინამძღოლი, მოგმართავთ, გთხოვთ
კიდევ, რადგან ზრდილობა არ დაგ-
ვინწყნია - ერთ კითხვაზე გვიპასუხო:

ახალ მეფეს რომ ავირჩევთ, რა დავა-
ბუროთ, რას იტყვის ევროპა, ქართ-
ველმა დემოკრატებმა მეფის პატივის-
ცემა არ იციანო? რას იტყვის ამერი-
კა, ევროსაბჭო, განსაკუთრებით ევ-
რობანკი. თქვენი ამბავი რომ ვიცი, იქ
განითლდებით იქ, ისტორიაში! ბო-
ლოს და ბოლოს, აი, ეს ტახტი წაიღეთ,
არ გიშლით - ტელევიზორის წინ და-
იდგამთ და იქნებით თქვენთვის მყუდ-
როდ, გემრიელად, ჩვენ კი ახალ მე-
ფეს, ბოლოს და ბოლოს, პარლამენტ-
ში დავსვამთ, მაგრამ იმ მეფესაც,
თქვენსავით, თავი ხომ ექნება, რა და-
ვაბუროთ, შლიაპა?

მეფე - როდის მერე გახდით ასე-
თი პრინციპული, ასეთი ლოგიკური?

მინისტრი - ზუსტად ხუთი წუთია,
ჩემო ხელმწიფე.

მეფე - ესე იგი, არა მარტო კალენ-
დრის, საათის ცნობაც არ მცოდნია.

მინისტრი - მეფეები საათზე არ
ინებებიან, თქვენო უმაღლესობავ!
რაც შეეხება ჩემს პრინციპულობას, მე
ყოველთვის ამ პრინციპების ერთგუ-
ლი ვიყავი (ხმაშალლა, პათეტურად,
მიტინგური ფესტიკულაციით) - პატი-
ვი ვცუთ ქალებს! ხელისგულზე შე-
ვუნვათ კვერცხი! ხელისგულზე გავუ-
შალოთ კარავი! ძირს ტირანია!

ქალები - (მღერიან)

ცაზე მთვარე ამოსულა,
ნიშანია დარისა,
კოლექტივი გაძლიერდა,
ვენაცვალე სტალინსა.

ქალთა წინამძღოლი - გაუმარ-
ჯოს დემოკრატიას! აბა, ერთად, ვა-
შაა!

ყველანი - ვაშაა!

წინამძღოლი - დავანგრიოთ ვერ-
სალი!

ყველანი - ვაშაა!

წინამძღოლი - ჩავაქროთ ქალები!

ყველანი - ჩავაქროთ ქალები.

წინამძღოლი - ავანთოთ სანთლე-
ბი!

ყველანი - ავანთოთ სანთლები!
სანთლებს ანთებენ, პირჯვარს
იწერენ.

მეფე - რას იზამ. დე, ასრულდეს
ხალხის ნება. აი, ვდგები კედელთან,
რადგან არ იშლით, მესროლეთ, მეს-
როლეთ, თამამად, ერთად, დემოკრა-
ტიულად!

მინისტრი - რას ბრძანებთ, თქვე-
ნო უმაღლესობავ, მატრიარქატმა არ
გაიგოს, თორემ ეწყინება. ჩვენ სიკვ-
დილით დასჯის წინააღმდეგნი ვართ.
თქვენ მხოლოდ გვირგვინი მოგვეცით,
მეტი არაფერი.

მეფე - ჩემო კარგო, უგვირგვინო
მეფე ისედაც თავმოჭრილია!

მინისტრი - ო, რა დიდებული სიტ-
ყვებია!

მეფე - (იხდის გვირგვინს) - აი,
ინებეთ, ჩემო კარგებო, აი, ინებეთ.
(შესძახებს) გაუმარჯოს დემოკრატია-
ს!

მინისტრი გვირგვინს მოწიწებით
ჩამოართმევს და იქვე მაგიდაზე და-
ასვენებს.

მეფე ქვითინით მიდის.

დარჩენილები „მარსელიოზას“
მღერიან.

ფარდა ეშვება.

2.

**სპექტაკლს თურმე ერთადერთი
მაცურებელი ყოლია - უცხოელი სტუ-
მარი, რომელიც აღფრთოვანებული
უკრავს ტაშს: „ბრავო! ბრავო!“**

თანდათანობით ყველანი უცხოე-
ლი სტუმრის გარშემო გროვდებიან.

ლეო - ძვირფასო სტუმარო, ჩვენ-
მა მარად ახალგაზრდა და სიცოცხ-

ლით სავსე კოლექტივმა, ჰა, ჰა, ჰა, ალბათ იმიტომ, რომ მათ შორის მხოლოდ მე ვარ პროფესიონალი მსახიობი, რასაკვირველია, ყოფილი, ჰა, ჰა, ჰა, იმიტომაც მეცინება, რომ ამ სიბერეში დავრწმუნდი, ყოფილი მსახიობი არ არსებობს, როგორც არ შეიძლება არსებობდეს ყოფილი ძალღი, ყოფილი ჩიტი, ყოფილი მილიციელი, თუნდაც ყოფილი მეფე. აღარც კი მეგონა, სცენას ისევ თუ დავუბრუნდებოდი. მაგრამ ნათქვამია, კაცობა ღმერთი იცინოდაო და განა, მართლაც, ღმერთის ხუმრობას არა ჰგავს ჩემი ან ჩემი კოლეგების ეს გვიანი მსახიობობა? ჩვენ ჩვენი საკუთარი თეატრი გვაქვს, სადაც ჩვენივე ფანტაზიით შექმნილი სპექტაკლები თამაშდება. არავინ დაგვხმარებია, არც გვექონია ამის იმედი. ოღონდ ადამიანს ნუ ეტყვი, მომეხმარეო და ისეთ სიბრძნეს გადმოაფრქევებს, შენი მოწონებული. ყველა შემთხვევისთვის თითო ანდაზა მზადა აქვს. რაც მთავარია, ყველაფერს შენ გაბრალებს, რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო, გეტყვის და მიგატოვებს არხეინად, გვერდზე გადაგება, ხელს გადაიბანს. ასე რომ, მარტოებმა გავაკეთეთ ამოდენა საქმე. სიბერე, ქალბატონო, ერთადგილიანი საკანი ყოფილა, აღარც ზედამხედველი ჭირდება და აღარც კარის ჩაკეტვია აუცილებელი. და მაინც, მიუხედავად ამისა, სრულებითაც არ ყოფილა ძნელი იქ გაძლება, თუკი მოგონებები და ფანტაზიის უნარი შეგვრჩენია. თეატრსაც მეტი არაფერი ჭირდება. უცნაური არსება გახლავთ მსახიობი - არ არსებობს პიროვნება, თავის თავში რომ არ აღმოაჩინოს, კეისრიდან დაწყებული, პარლამენტარით დამთავრებული. მოკლედ, უამრავი ადამიანი წიგნებიდან თუ პირდაპირ ქუჩიდან აქ, ჩვენს თავშესაფარში გადმოსახლდა, უფრო

ზუსტად - ჩვენი. აქვე აღმოჩნდნენ ყველა კიდეც, რას ვამბობდი? ხო, იმას მოგახსენებდით, ჩვენმა კოლექტივმა დამაკისრა-მეთქი ასეთი საპატიო და სასიამოვნო მოვალეობა - მოგმართოთ სიტყვით, ანუ გამოეხატო საერთო სიხარული და მადლიერება თქვენი მობრძანების გამო. ჩვენო ძვირფასო უცხოელო სტუმარო, ერთი თვეა, მოუთმენლად გელოდებით და აჰა, როგორც იქნა, გველირსა თქვენი ჩამობრძანება. რაც ახლახან სცენაზე იხილეთ, თქვენს საპატივსაცემოდაა მომზადებული, დიდი მონდომებითა და მღელვარებით. ეს სპექტაკლი და აგრეთვე ჩვენი შეხვედრის დასკვნითი ნაწილი, რომელიც ერთგვარ სიურპრიზადაცა გვაქვს ჩაფიქრებული, ნამით მაინც გაგახსენებთ თქვენს მშობლიურ ქვეყანას, დემოკრატიის ბასტიონს, საიდანაც ჩამობრძანდით. ასე რომ, პატივცემულო მადამ...

ელა - (სიცილი, საერთოდ ახასიათებს მოულოდნელი, ხმაშალალი გადაკისკისება) - არა, არა!

ლეო - ფროილენ!

ელა - არა, არა!

ლეო - სინიორა!

ელა - არა, არა!

ლეო - პანა?

ელა - არა, არა!

ლეო - მის?

ელა - არა, არა!

ლეო - არც გასპაუა?

ელა - არა არა!

ლეო - მაშ, იქნებ თქვენ თვითონ გვითხრათ, ქალბატონო, ვინ ბრძანებთ უფრო სწორად, საიდან ჩამობრძანდით.

ელა - მე თქვენი დეიდა ელა ვარ, თქვენი სისხლი და ხორცი. დეიდა დამიძახეთ, დეიდა ელა.

ლეო - ასეთ ახალგაზრდა და ლამაზ ქალს დეიდა როგორ დაგიძახით?

ელა - (ვადაიკისკისებს) - მად-
ლობთ, დანკე, დანკე.

დედაბერი - ფატი, ფატი, რა ხდე-
ბა, რა ამბავია?

ფატი - სტუმარი გვყავს, დედა,
უცხოელი სტუმარი.

დედაბერი - მოიტანა რამე?

ფატი - კი, დედა, კი, დანყნარდი.
მოიტანდა, აბა, რას იზამდა.

დედაბერი - კაია, კაი.

ელა - მე ჰუმანიტარული მისიით
ჩამოვედი, ბავშვებთან. უპატრონო
ბავშვების კეთილი ფერია ვარ. აი, ჩე-
მი დიპლომი.

ლეო - ეს კი უმეტესადაა დარ-
ჩენილი მოხუცების, ანუ ყოფილი მე-
ფეების სახლია. გზა ხომ არ აგრევი-
ათ?

ელა (სიცილით) - არა, არა!

ლეო - თუმცა ჩვენც პატარა ქარ-
თელები ვართ.

ნიკო - კავკასიის მთების შვილე-
ბა.

ლეო - და რაც მთავარია, უპატრო-
ნოები.

ელა - შეიძლება, ბავშვები დაგიძა-
ხთ? ბავშვებო, ბავშვებო!

ლეო - თქვენ როგორც გენებოთ,
ქალბატონო, თქვენ როგორც გენე-
ბოთ. ბავშვები ვართ, აბა რა!

ელა - მადლობთ.

ლეო - ბიტე.

ელა - შპრეხენ ზი დოიჩ?

ლეო - რაო? რა მითხრა?

ნიკო - გერმანული იციო?

ლეო - მარტო ბიტე და დანკეთქო.

ელა - გუტ, გუტ, ზერ გუტ. მიყ-
ვარს ზრდილობიანი ბავშვები.

ლეო - სიმართლე გითხრათ, უც-
ხოელი მეგონეთ.

ელა - მე ქართველი ვარ, მიუნჰე-
ნიდან.

ლეო - ოო, მიუნჰენი! (პათეთიკუ-

რად) „ლაპარაკობს რადიო თავისუფ-
ლება“!

ელა - დიახ, დიახ (პათეთიკურად)
ლაპარაკობს რადიო თავისუფლება!
მამა ამბობდა მაგ ფრაზას, დიქტორი
იყო. იმაზე გიფდებოდა, იმაზე (ბლოკ-
ნოტში ეძებს) რა პქვია, რა პქვია, ახ-
ლავე მოვძებნი, ახლავე.

ლეო - ალბათ ტყეშალზე გიფდე-
ბოდა, ქალბატონო, სხვა რაზე უნდა
გაგიფებულებოდა ქართველი კაცი უც-
ხოეთში! სად ბრძანდება ახლა მამათ-
ქვენი?

ელა - (ვადაიკისკისებს) - მამა ბაი,
ბაი.

ლეო - ბატონო? რაო, კაცო, რა
თქვა?

ნიკო - მოკვდაო, ვერ გაიგე?

ელა - დედა ზესტაფონიდან იყო...

ლეო - (წაიშლურებს) - ზესტაფო-
ნო, ზესტაფონო, გმორდები.

ელა - დიახ, დიახ.

ლეო - ისიც ბაი, ბაი?

ელა - დიახ. მამამ ახალი დედიკო
მოიყვანა, კონგოელი, სახელად აჩუ.
სიყვარულით ციალას ეძახდა, დედა-
ჩემის სახელს.

ლეო - ესე იგი, კონგოური აჩუ
ქართულად ციალა ყოფილა!

შეშლილი - (წინ გამოიჭრება) -
„სადაურსა სად წაიყვან, სად გაუთხ-
რი სამარესა“!

ელა - ეს ვინ არის, ასეთი მღელეა-
რე მოხუცი?

ლეო - ეს ამ სახლის გიჟია, ქალბა-
ტონო.

ელა - აა, გასაგებია, გასაგებია.

ლეო - დაგვაცადე ლაპარაკი, ბი-
ჭო, დამშვიდდი. წადი შენს ადგილას.

შეშლილი თავის ადგილას ბრუნდე-
ბა

ელა - დედიკო აჩუს პირველი და
მეორე ქმარი შექმული ყავდა და ერ-
თიც დედამთილი.

ფატი - ნახეთ, იქაც ცოდნიათ ნათესაობა!

ლევო - შეჭმული ყავდაო, კაცო?

ნიკო - ნეტაეი, ტყემლით თუ უტყემლოთ?

შეშლილი - (წინ გამოიჭრება, პათეთიკურად) - „სჯობს სიცოცხლე საზრახსა სიკვდილი სახელოვანი“!

ლევო - ვის ვუთხარი მე, დაგვაცადეო, რა დაგემართა, არ გესმის ჩემი ლაპარაკი?

შეშლილი თავის ადგილას ბრუნდება

ელა - მამას ნოსტაღვია, პატრია..

ლევო - სამშობლო!

ელა - უკაცრავად, ქართული ცოტა მიჭირს.

ლევო - ჩვენი ემიგრანტი ქართულად რომ ლაპარაკობთ, ეს არის საკვირველი.

ელა - ქართული ჰერ მანფრედ შნაიდერმა მასწავლა, პროფესორმა.

ლევო - მამას სამშობლო რომ მოენატრებოდაო, ეს გინდოდათ გეთქვათ არა?

ელა - სამი დღე ცერებზე იდგა!

ლევო - მამათქვენი?

ნიკო - რაო, რაო, სამშობლო რომ მოენატრებოდა, სამი დღე ცერებზე იდგაო?

ელა - ია, ია.

ლევო - დავიბენი, ია თუ ცილა?

ელა - დედიკო აჩუსაც ასწავლა, ერთად იდგნენ სამი დღე ცერებზე.

ლევო - ეგ ყოფილა ბალანჩინი!

ელა - მე ჯერ სერბერნარობის კოლეჯში შევიტანე განცხადება, მაგრამ ნიხტ, ინტელექტის დონე არ მეყო.

ლევო - სერბერნარი გერმანელი ფილოსოფოსი იქნება ალბათ.

ნიკო - სერბერნარი ძალღლია, შე კაცო, არ იცოდი?

ლევო - მითუმეტეს, ძალღლია როგორ აჯობებდა!

ელა - მერე კეთილი ფერიის კურსები დავამთავრე. კენიაში გამაგზავნეს სანტაკალუსად.

ნიკო - კენიის ლომებმა ვითომ ახალი წელი იციან?

ლევო - სამაგიეროდ, აგერ ქართველ ლომებში გამოადგა.

ელა - ახლა გეორგია, პატრია! მკერდზე ხელს მიიდებს, მღერის - სამშობლო, სამშობლო, ჩემო ლამაზო...

მოუბოდიშებთ

- მეტი არ ვიცი.

ნიკო - მეტი არც ჩვენ ვიცი.

ლევო - ჰკითხე, ჩვენი სპექტაკლი როგორ მოეწონა?

ნიკო - სულ ბრავოს იძახდა, მეტი რა ექნა!

ელა - გუტ, გუტ, კაიზერ კაპუტ!

ლევო - დიახ, უპატრონოებს უყვართ მეფობანას თამაში.

ელა - (სივრცეში გასძახის) - მამიო! ხელით ანიშნებთ, ამყევითო

ყველანი - მამიო!

ელა - ეს არის საქართველო?

ყველანი - ეს არის საქართველო?

ელა - (უფრო ხმამაღლა) - ეს არის საქართველო?

ყველანი - (უფრო ხმამაღლა) - ეს არის საქართველო?

ელა - მამიო!

დედაბერი - ფატი, სადა ხარ, ქალო, რატომ მიმატოვე ასე უპატრონოდ?

ფატი - უპატრონოს რა გიგავს, ნუ შემშალე, ქალო. ყოველ კვირა დღე გნახულობ. სავარძლით გასეირნებ, ცივ ნიავს არ გაკარებ. ამ ბოლო დროს არტისტობაც დამაწყებინე (ყვირის) გაუმარჯოს დემოკრატიას (ჩვეულებ-

რეაქ) სად ვიქნები? აგერ, ადამიანებს ველაპარაკები.

დედაბერი - სადაა ადამიანი, მეც დამანახე!

ფატი - კარგი, დედიკო, კარგი, ნუ იცი ასეთი უცნაური ლაპარაკი.

დედაბერი - ვის ეძახის ჩვენი სტუმარი ასე მონდომებით?

ოლა - ტელეფონი არ მუშაობს ჩვენთან და რა ქნას, მამას არ გაუზიაროს შთაბეჭდილება! გაგიფებულა ჩენს სპექტაკლზე.

დედაბერი - ჩემზე რას ამბობს, ჩემზე?

ფატი - კარგი სიმღერა სცოდნიაო, რას იტყვის სხვას!

დედაბერი - მამამისი სადაა ნეტა-ვი?

ფატი - სადაა და სასაფლაოზე.
დედაბერი - კაია, კაი.

ფატი - გერმანულ სასაფლაოზე, აბაა!

დედაბერი - იფ, იფ, მთლად უკეთესი! ჰკითხე ერთი ჩვენს სტუმარს, მაგას ეცოდინება ნამდვილად ბელადის ამბავი. ჰკითხე, ნუ გერიდება.

ლეო - (ფატის) - რაო, რა მინდაო დედათქვენმა, არ იშლის თავისას?

ფატი - გაგიგონია! (ამათ თვალს ჩაუკრავს). (დედას) კიო, გამიგიაო, როგორ არაო, მაგ როგორ გამომრჩებოდაო.

დედაბერი - სტუმარმა?

ფატი - უპატრონო გენერალისი-მუსების სანატორიუმში ისვენებსო.

დედაბერი - იფ, იფ.

ფატი - ტალახის აბაზანებს იღებს თურმე. აბაა!

დედაბერი - რევმატიზმი ანუხებს ალბათ. კაია-კაი. მოუხდება, იმედია.

არც მე მანყენდა ტალახი. ვისაც პატრონი ყავს, ტალახში წვეს ახლა.

ფატი - ვერ უყურებთ ამას - ტა-

ლახი მომინდომა! ტალახს, დედაბერი ასე კი არ არიგებენ.

დედაბერი - ტალახსაც ამერიკა გვიგზავნის ვითომ?

ფატი - ტალახი, დედაჩემო, უნდა დაიმსახურო. მაღლიერმა ხალხმა ტალახში უნდა ჩავანეინოს. ჩვენ პატარა ხალხი ვართ, ტალახს ვინ გვაღირსებს. (ამათ) ასეა გადარეული ბელადზე. ახალგაზრდობაში სასიყვარულო ბართი გაუგზავნა კრემლში.

ელა - (ტაშს შემოჰკრავს, ალტაცე-ბული) - ოჰ, მიან გოტი რომანტიკა!

ლეო - იმან, იმან რაო, რა უპასუხა?

ფატი - იმან დაჭერის ორდერი გამოუგზავნა სამაგიეროდ.

ლეო - აი, რას ნიშნავს ბრძენი ადამიანი! სიყვარულსა მალვა უნდაო, ნათქვამია.

დედაბერი - მარჯვენა თვალი მითამაშებს, რალაც გამიხარდება უთუოდ. აგერ ნახავთ, უცებ თუ არ გამოგვეცხადება, თავზე თუ არ დაგვადგება მოულოდნელად. იმკურნალებს ცოტას და გვესტუმრება ნამდვილად. აგერ ნახავთ, მე მითქვამს. დაიხსომეთ ჩემი სიტყვა. კაია კაი.

მღერის
ცაზე მთვარე ამოსულა,
ნიშანია დარისა,
კოლექტივი გაძლიერდა,
ვენაცვალე სტალინსა.

ელა - ბრრრ, როგორ შემაკანკალა, შემცივდა უცებ.

ლეო - შეგეშინდათ ალბათ. ნუ უსმენთ მაგის ლაპარაკს, ქალბატონო, მაგის სიტყვას ფასი რომ ჰქონდეს, აქამდე კომუნიზმში უნდა ვიყოთ და ტალახში ვინვეთ ყველანი.

ელა - არა, მართლა შემცივდა, თანაც ძალიან. ბრრრ. სვიტრი მომქონდა და რად გინდაო, იქ სულ მზეაო.

ლეო - ეგ კენიაში, ქალბატონო. ჩვენთან კაი მაგარი სიცივე იცის. დიახ, არსად არ ცივა ისე ძალიან, როგორც იქ, სადაც წესით არ უნდა ციოდეს.

ელა - ბრრრ, ბრრრ. უჰ, უჰ, ვაი, ვაი.

ფატი - ნახეთ, როგორ აჭიკჭიკდა ქართულად!

ლეო - აი, იავნანამ რა პქნა!

ელა - სულ ასე ცივა?

ლეო - ჩვენ წიგნებით ვითქვამთ სულს, წიგნმა გაგვატანინა თავი. ამდენ ხანს წიგნმა გაგვაძლებინა.

ნიკო - სიცივე წიგნმა დაგვაინყა.

ელა - ო, ვიცი, ვიცი, დიდი ლიტერატურა! დიდი მწერლები! დიდი კულტურა! რუსთაველი!

ნიკო - დიახ, შეიძლება ევროპაში ზოგ უვიცს უწიგნურიც კი ვეგონოთ.

ელა - არა, არა...

ნიკო - ჩვენ კი წიგნით გაგვექონდა საყინულეში თავი. ჩვენთან ყველა ოჯახში წიგნი ინახება, ქალს მზითვში წიგნს ატანდნენ. ამ ჩვენს სახლსაც, ანუ უპატრონო მოხუცთა თავშესაფარსაც ბევრი რამ აკლდა, მაგრამ საკუთარი ბიბლიოთეკა პქონდა.

ელა - გუტ, გუტ (აკანკალებს). ბრრრ! ბრრრ!

ლეო - ერთი თარო ხელუხლებლად შევინახეთ, საგანგებოდ დღეისთვის, ანუ ჩვენი ძვირფასი სტუმრისთვის. ახლა თქვენ თვითონვე კიდევ ერთხელ დარწმუნდებით, რა დიდებული რამ არის წიგნი.

ნიკო - წიგნი ძვირფასი და შეუცვლელი მეგობარია.

ლეო - აბა, ჰე, მომატანინეთ წიგნები, მომიკიდეთ ხელი!

მოაქვთ წიგნები

- აი, აქ დაანყეთ, ლამაზად, კობტად, ოთახის შუაგულში, სადაც ჩვენი

წინაპარი კერიას ანთებდა ანუ ყველაზე საპატიო ადგილას. წიგნი იმსახურებს ამას. დეიდა ელა, კარგო სტუმარო, აი, ინებეთ ასანთი!

ელა - ასანთი? ასანთი რად მინდა?

ლეო - გადამრჩენელი ცეცხლი საპატიო სტუმარმა უნდა გააჩალოს, ასე არ არის? გამომართვით, გამომართვით ასანთი, ამჟამად თქვენ გზედად წილად ეს პატივი. ყველა თქვენ შემოგცქერით, იმედით, მოუთმენლად. აბა, თამამად, თამამად!

ელა - წიგნები? ასანთი? ცეცხლი? აუტოდაფე? არა, არა!

ლეო - ბიტე, ბიტე. ხალხს ნუ ალოდინებთ.

ელა ანთებს ასანთს

- თამამად, თამამად!

ელა ცეცხლს უკიდებს წიგნების გროვას.

ელა - უი, აინთო!

ლეო - რა ბრძანეთ?

ელა - როგორი ლამაზია!

დედაბერი - ფატი, გოგო, მიმიყვანე ცეცხლთან, მიმიყვანე დროზე, მერე აღარ მიმიშვებენ ახლოს. გესმის, ქალო?

ფატი ბორბლებიან სავარძელს ცეცხლთან ახლოს მიაგორებს.

- კაია კაი.

ლეო - მართალი ბრძანდებით, დეიდა ელა, ცეცხლი ძალიან ლამაზია. ლამაზია და იდუმალი. „დიკენსის გმირივით ცეცხლთან ჩაფიქრებო“ - თქვა პოეტმა.

ელა - ო, დიკენსი! გუტ, გუტ!

ნიკო - გათბით ცოტა?

ელა - კარგია, კარგია.

ლეო - წიგნი სითბოს წყაროა.

ნიკო - არა, წიგნი ცოდნის წყაროაო, ასეა ნათქვამი.

ლეო - შენ რომ პირში არ მეცე, არ შეიძლება! სითბო და ცოდნა ერთი და

ივრეა, ნუთუ ამდენ ხანს ვერ ირწმუნე ეს. ამქვეყნად ყველაზე კარგად ნიგნი იწვის, განა ეს შემთხვევითია?

ნიკო - რა იცი, ასე კატეგორიულად რომ ლაპარაკობ?

ლუო - კაცობრიობის გამოცდილება გვასწავლის ამას!

ნიკო - აი, სად გამოგვადგა გამოცდილება!

ლუო - დიახაც. კულტურა გამოცდილების არდავინწყებაა, მეტი კი არაფერი. უკულტურობა კი სულიერი სიღარიბე გახლავთ.

შეშლილი - (წინ გამოიჭრება, ალგზნებული, პათეტიკურად) - „ადამიანის სიღიადე ისაა, რომ თავის უბადრუკობას გრძნობს“!

ლუო - კარგი, დამშვიდდი, შე კაცო, რადენჯერ უნდა გითხრა, დაანებებე მაგ სისულელეებს თავი-მეთქი. ამოიჭამა პირდაპირ თავი კაცობრიობაზე დარდით. ამდენი ნერვიულობა გამოივია!

ნიკო - აბა, რა ქნას გიფმა, აღარც იწერვიულოს? მე თუ მკითხავთ, ყველამ თავისი საქმე უნდა აკეთოს. „დერ არბაიტერ არბაიტეტ“! ხომ ასეა, ქალბატონო სტუმარო?

ფატი - მართალი ბრძანდებით, ბატონო ნიკო, მართალი. აი, ჩემი შვილი მამამისს...

ნიკო - აპოლონს!

ფატი - თავზე ვაშლს ადებდა და ავტომატს ესროდა!

ნიკო - რატომ, კაცო, რატომ?

ლუო - ვითომ ეგ იყო მისი საქმე?

ნიკო - რა დაუშავა ასეთი?

ფატი - ვინ?

ნიკო - მამამ, ანუ აპოლონმა.

ფატი - დაუშავა კი არა, გადაყოლილი იყო შვილზე. აშაყობდა, ბიჭი მიმესწროო!

ლუო - კია ნამდვილად საამაყო.

ელა - ვილჰელმ ტელი?

ლუო - დიახ, დეიდა ელა, ვილჰელმ ტელი, ოლონდ ქართულად, ანუ შებრუნებით. წინ მიდის ცხოვრება, წინ!

ნიკო - მართალი ხარ, ძალიან ჩამოვრჩით, ძალიან.

ლუო - გავგასწარეს ახალგაზრდებმა, ამიტომაც არ გვესმის მათი.

ნიკო - ნახეთ, რა იცის ნიგნამ! როგორც კი ცოტათი გავთბით, მაშინვე ფილოსოფოსობა დაეიწყეთ. დიდებული რამ არის ნიგნი, დიდებული.

ლუო - ამიტომაც არ გვათბობს ჩვენი მთავრობა, მთელი ხალხი რომ გაფილოსოფოსდეს, რა გინდა მაშინ ქნა, შენს მტერს!

ნიკო - ახალგაზრდობის იმედილა შემრჩა ამ ბებერ კაცს. ერთმანეთზე უკეთესები არიან, თავაზიანები, მორიდებულები. ამას წინათ ლიფტში შევედი და იქ არ დამხვდნენ? გამობრუნება დავაპირე, მაგრამ ვინ გამოგიშვა, შემობრძანდით და შემობრძანდითო, ლამის კალთები დამაგლიჯეს.

ლუო - კი, ზრდილობიანები არიან, მაგას ვერ წაართმევ.

ნიკო - მაგრამ რომ მითხრეს, დაბრძანდითო, მაშინ კი, რალა დაგიმალოთ და, ნახვნი ნამდვილად.

ლუო - ხომ ვთქვი, არ გვესმის-მეთქი ახალგაზრდების! რა იყო წასახდენი შე კაცო, დაბრძანდითო, გითხრეს, ხომ არ გკლავდნენ. შენც უნდა დაბრძანდებულყოფავი და ამით დამთავრდებოდა ყველაფერი.

ნიკო - დაბრძანებით კი დავბრძანდი, მაგრამ ძალღის დაფსმული იყო, თორემ ისე, შენი თქმისა არ იყოს, ჩემო ლუო, არაფერი უჭირდა.

ლუო - კი, წყალივითაა.

ნიკო - მაგრამ წყალი არ მოდის ჩვენთან და ამიტომ შევწუხდი ცოტა.

ლუო - ჩემო ნიკო, ჩემგან არ გეს-

ნაელეობა, ეგ საერთო უბედურებაა და ამიტომ შეიძლება ბედნიერებადაც კი ჩაითვალოს. აბა დაუკვირდი, ჩემო კარგო, წყალი სხვასთან რომ მოდიოდეს და შენთან არა, აი, ის იქნებოდა თუ იქნებოდა უბედურება! კაცმა რომ გკითხოს, ფილოსოფოსი ვიყავიო, მთელი ცხოვრება ფილოსოფიურ ქვას ვეძებდიო, რად გინდოდა, შე კარგო ადამიანო, ის ქვა, თუკი ვერ გამოიყენებდი.

ნიკო - ახლა რომ მქონოდა, ხომ დავირტყამდი თავში!

ლევ - შენგან განსხვავებით, ჩემო ნიკო, შენი კოლეგა დიოგენი მთელი ცხოვრება ადამიანს ეძებდა. ის ქვა, ეტყობა, ნაპოვნი ჰქონდა.

ნიკო - ადამიანი რალად უნდოდა, ნეტავ?

ლევ - ალბათ, ის ქვა რომ ჩაერთყა, სხვა რაში დაჭირდებოდა ადამიანი?

ნიკო - ეჰ, სად იპოვიდა ადამიანს!..

ლევ - ჩემო ნიკო, ფილოსოფოსები ჰაერში დაფრინავთ, დაფარფატებთ, მინაზე უნდა ჩამობრძანდეთ ცოტა ხნით მაინც, ჩვენთან, უბრალო მოკვდავებთან.

ნიკო - მართალი ხარ, მართალი. დღეს დილით გადავწყვიტე, მორჩა, ვათავდა, აქაურობას უნდა დავუბრუნდე-მეთქი, არავინ არაფერზე არ ფიქრობს, რალა მე დავიტანჯო თავი ამდენი ფიქრით-მეთქი. აუდექი და ზოპარკში წავედი.

ლევ - იქ ეძებდი ადამიანს, კაცო?

ნიკო - არა, უბრალოდ, ცხოვრებას რომ შეეჩვიო, მხეცებიდან უნდა დაიწყო და სწორედ იქ ჩემი თვალით ვუყურე, როგორ შეუგდეს ლომს გალიაში ბიჭებმა ამხანაგი. ექვსნი იყვნენ.

ლევ - ლომი, ლომი ერთი იყო?

ნიკო - ერთი იყო.

ფატი - გაიხაროს ნიგნის მომგონმა, არ გავთბი ცოტა! არა, ჩვენ შინ ნიგნით არ ვთბებით. გაზის აპარატ გვიდგას, ჩეხური. ნიგნები კი გვაჭებს, როგორ არა, მომარაგებული. რა იცი, როდის დაგვჭირდება. სულ ამას ჩაეჩინებდი ჩემს შვილს, ბიჭო, აილე ნიგნი ხელში, აილე ნიგნი-მეთქი. ვაგო გონია! ეგ კი არა, გვარს რომ ჰკითხავდნენ სადმე, ტელეფონს ეცემოდა, დუდიკო, გვარი გამახსენეო. მეც ვკარნახობდი ასო-ასო, რა მექნა.

ნიკო - აბა, შვილს უარს ხომ არ ეტყოდი!

ფატი - უჰ, უჰ, როგორ ტკაცუნობს! რა გაცინოთ ახლა...

ლევ - ხო?

ელა - ნახეთ, ხელები როგორ გამინითლდა!

ლევ - ო, ნიგნის სითბოს სულ სხვა ძალა აქვს!

ფატი - მართალი ბრძანდებით, არა, ჩვენი გაზი ასე არ ათბობს. ერთ ოთახს კი ერევა, მაგრამ დანარჩენი ხუთი ოთახი გაყინულია. ხო, რას ვამბობდი?

ლევ - რა გავაცინოთ!

ფატი - ცოლი რომ შეერთო, დუბაიში გაეუშვით ახალგაზრდები სამოგზაუროდ...

ლევ - იყო არაბეთს როსტევან!

ფატი - დიახ, დიახ, იქ. ახლა დუბაიდან მირეკავს, გვარი გამახსენეო.

ლევ - როსტევანის?

ფატი - არა, თავისი. ვუკარნახე ასო-ასო. ჩაინერა. ასე ჩვენი გვარი არ გამოდისო, აქ მარჯვნიდან მარცხნივ წერენო. შენც მასე დაწერე, როგორც მანდ წერენ-მეთქი. არა, არ გამოდისო. პრინციპულია ძალიან, არაა სასაცილო?

ლევ - სასაცილოა და მეტი არა!

ფატი - იქიდან რომ დაბრუნდნენ, აი, მაშინ კი გვასახელა ჩვენმა ვაჟმა ნამდვილად. თქვენი ყურით უნდა მოგესმინათ, რა აქო და ადიდა ვექილმა პროცესზე. მე, სულელს, უნდა ჩამენერა, დიქტოფონი არა გვაქვს თუ მაგნიტოფონი! ნეტავი, გენახათ, როგორ ამაყად იჯდა ჩემი ბიჭი, როგორც ბუზუბუში თოკშემოვლებული ქანდაკება. აკი თქვა ვექილმა, შეხედეთ, შეხედეთ, ეგ მორფს როგორ გაიკეთებდა, აპოლონის ქანდაკებააო.

ნიკო - რა მიუსაჯეს, ქალბატონო ფატი, თქვენს ვაჟს, ანუ აპოლონის ქანდაკებას?

ფატი - რას ჰქვია მიუსაჯეს, უპატრონო კი არ იყო. მაშინვე გამოგვატანეს შინ, სხვათაშორის, იაფად. ვერ შევლიყვნენ ადვილად, გამოსაშვებად არ ემტებოდათ, დედა ვარ და მესმის სასამართლოსი, ეტყობა, უფრთხილდებოდნენ ძალიან, ორი სალდათი ადგა თავზე. მაგრამ დედა არ ყავს საკადრისი, დავრჩი გაუნათლებელი, ახლა ამ წიგნებს რომ ვუყურებ, იმას ვფიქრობ, მეც მესწავლა თავის დროზე, რა მეჩქარებოდა, ჩვიდმეტი წლისა რომ ჩამოვეყიდე აპოლონს კისერზე მედალივით. ერთი უცხო ენა მაინც რომ მცოდნოდა, ჩემს მეუღლეს ამოვუდგებოდი მხარში, ჩამოვიტანდი თურქეთიდან საქონელს, ერთ ორ კაპიკს მეც ვიშოვიდი. უცხოურად ერთი სიტყვა ვიცი მხოლოდ: აინ დოლარ!

ლეო - ეგ არ არის ცოტა, ქალბატონო.

ფატი - ქართულად რას ნიშნავს ნეტაე?

ლეო - ორ ლარს და თხუთმეტ ფერს, ქალბატონო.

შეშლილი - (გამოიჭრება წინ. პაუზითკურად) - ღარიბი ის კი არ არის,

ვისაც ცოტა აქვს, არამედ ის ვინაც ბევრი უნდა!

ლეო - ჭაბუკი მარატივით ღელავს ეს კაცი!

ნიკო - არ თქვა, მაგანაც გაგვასწროო!

ლეო - რა იცი, რა იცი... (შეშლილს) დანყნარდი, ჭირიმი, რა დაგემართა დღეს, მაინც და მაინც სტუმართან უნდა მოგვჭრა თავი, მარტო შენა ხარ გიჟი? (ამათ) ჩემი შვილიშვილი კი პირიქით, სულ სწავლა და სწავლა, წიგნით თუ უნივანთ, სულ სარკის წინ ტრიალებს, თეატრალურ ინსტიტუტში შესასვლელად ემზადება. სახეზე ქალის წინდა აქვს ჩამოცმული და სულ „დეზდემონა, შენი დედა ვატირეო“ გაიძახის.

ნიკო - ეგ სიტყვები, მგონი, შექსპირს არ უნდა ეკუთვნოდეს.

ლეო - სიტყვა ვერ ვთქვი, შენი მოსანონი. ჩასაფრებულებით მყავხარ. ძმავო, მე წამომცდა ვითომ, ეს სიტყვები შექსპირს ეკუთვნისო? ღმერთო, მომკალი, უშექსპიროდ ვერ უნდა დაახრჩოს ბიჭმა გოგო? არ ვარგა ასეთი უნდობლობა ახალგაზრდებისადმი, არ ვარგა, ეს კარგს არაფერს მოგვიტანს.

ფატი - ცოლიც რომ შესაფერი შეხვდა, ოქრო გოგო, ოქრო!

ლეო - ვის, ქალბატონო ფატი, ვის შეხვდა ოქროს გოგო?

ფატი - ვისზე გიყვებოდით ახლა?

ლეო - აა, დუბაიდან ჩამოიყვანა ალბათ. ბევრი ოქროა იქ, ბევრი.

ფატი - დუბაიდან კი არა, მეზობლის გოგო შეირთო, ნამდვილად სანატრელი. ხელი რომ მოაწერეს და კართან თეფში დავუდე, არ გატეხა, სერვისს დააკლდებო.

ელა - უი, ეს ქალი ვინ არის, რას აკეთებს? მონოსაპექტაკლი?

ბებერი სტიუარდესა გვაჩვენებს, თუ როგორ უნდა მოიქცნენ მგზავრები თვითმფრინავის კატასტროფის შემთხვევაში. იცვამს ჟილეტს, გაბმულად უსტვენს.

ლეო - ეს სტიუარდესაა, ქალბატონო ელა, ახალგაზრდობაში თვითმფრინავზე დააგვიანდა და ის თვითმფრინავი... ხომ გესმით?

ელა - კატასტროფა?

ლეო - დიახ. მას მერე ასეა. რაც ჩვენთან მოიყვანეს, სულ უსტვენს და უსტვენს, ნაილო ტვინი. ვითომ ლამით ოკეანეში ჩავევარდით, ვითომ ერთმანეთს მოვუხმობთ, ვითომ ზვიგენებს ვაფრთხობთ სასტვენით.

ნიკო - ასე გვასწავლის ყოველდღე. არადა, ოკეანეში კი არა, აქ ვერ ვაგებინებთ ერთმანეთს ვერაფერს.

ლეო - ისე, ჩამოვარდნილი თვითმფრინავივით რომ ვართ, კი ვატყობთ ამას.

შეშლილი - (წინ გამოიჭრება. ალგზნებული, პათეთიკურად) - „მე ის ვიცი, რომ არაფერი არ ვიცი!“

ლეო - კარგი რა, გეყოფა, ხომ გითხარი, დაანებე თავი ამ სისულელეებს მეთქი! რამდენჯერ უნდა გაგიმეორო. დროა უკვე, დაბერდი კაცი. ამ გოგების გადამკიდე, ზოგჯერ იქამდე მივდივარ, თავი მინდა მოვიკლა, მაგრამ არ ვიცი, როგორ, რა საშუალებით, თოკზე ხომ არ ჩამოვკონწიალები ამ ხნის კაცი! ქვეყნის სასაცილო ხომ არ გავხდები. არადა, ყოველდღე ახალი და ახალი უკეთესი ვარიანტი ჩნდება.

ნიკო - წინ მიდის ცხოვრება, წინ.

ფატი - ბუნებრივია, ბატონო ლეო, უკეთესს რომ ეძებთ. ჩემმა აპოლონმა ც არ არ სცადა, ჯერ ჯიხური გახსნა, მერე საუნა, მერე... მოკლედ, სულ ახალსა და ახალს ეძებს.

ლეო - მირეკავენ, მირჩევენ, მთა-

ვაზობენ, უამრავი მოკვდე და მოკვადე მყავს, აბა, ეს სიხვე, აბა, ესო. ვერაფერს გაიგებო. ისეთი სიკვდილირავთქვი, მითუმეტეს თავის მოკვლა, გემოს თუ ვერ ჩავატან. მეორედ მოკვდეები თუ რა!

ნიკო - ცოლის შერთვა გიცდია?

ლეო - ამ სიბერეში? შენ თუ გყავს ცოლი, ჩემო ნიკო? ჩემი მეორე ნახევარი კარგახანია მიწაში ნეეს.

ნიკო - აბა, შენზე ყოფილა ნათქვამი, რაც ზევითაა, იმდენი მიწაშიაო.

ლეო - კი ასეა, რა ვქნა, რას იხამ.

ნიკო - მეც მყავდა, როგორ არა. მოგიყვებოდით, მაგრამ ჩვენს სტუმარს ხომ არ დავლლით ნამეტანი?

ელა - არა, არა, მიყვარს რომანტიკა!

ნიკო - ერთხელ ძილის წინ თვალს ვიღებდი, შემატყვევთ, ალბათ, ერთი თვალი შუშისა რომ მაქვს, ცოლმა ლამბაქი მომიბრბინა, ამოვიღე თვალი და დავდე ლამბაქზე. ვხედავ, უჭირავს ის ლამბაქი და ფეხს არ იცვლის. რას უდგებხარ, ქალო, რას უცდი-მეთქი? მეორესო!

ელა - (ტაშს შემოჰკრავს) - უი, რა საინტერესოა!

ნიკო - ამის ნიადაგზე გავიყარეთ. ეგვეც თქვენი რომანტიკა!

ლეო - ეგ ნამდვილად ნაკითხული უნდა მქონდეს სადღაც, მგონი, ფრანგული ამბავი უნდა იყოს. არ ვიცი, შეიძლება ვცდები.

ნიკო - ალბათ არ ცდები. ძალიან გავრცელებული რამ გახლავთ.

ლეო - ნახეთ, რა გაუტია ცეცხლმა, ნახეთ, რა დღეშია, როგორ ტკაცუნობს, არ ეცხონდი კაცი!

ნიკო - ეს ვისი ტომეულება?

ლეო - რა მნიშვნელობა აქვს. ცეცხლმა კითხვა არ იცის.

დედაბერი - ფატი, ფატი, სადაა ბიჭი?

ფატი - ჯანდაბაში!

დედაბერი - კაია, კაი.

ფატი - არ მაცლის დედაჩემი ლაპარაკს. იმას გიყვებოდით, ხელი რომ მოაწერეს...

ლეო - თეფში რომ არ გატყუებოდა რძალმა.

ფატი - დიახ, დიახ...

ლეო - სერვისს დააკლდებო.

ფატი - იმ დღეს სუფრაზე თქვა სწორედ ჩემმა ახალმა მოყვარემ, ჩვენმა მძახალმა, ნეტავი, მშობლების საფლავი თავის დროზე სპილენძისა გამოკეთებინა, ახლა ხომ ავშენდებოდით.

ლეო - რა უმსგავსობაა, ეს როგორ იფიქრა, როგორ წამოცდა!

ნიკო - ხედავ, სადამდე მივდივით!

ფატი - აპოლონიც გაუწყრა: ბოშო, რაღა მშობლების საფლავს დაეტაკე, ვენატრა, მთელი ქვეყანა სპილენძად ან ჯართად გადამიქციე და საზღვრის ბიჭით გადამატანინეო. ნატვრის შნოც არ მოუცია ჩვენთვის ღმერთს. მარტო სამშობლოს სადღეგრძელო და გულზე მუშტის ბაგუნი, მეტი არაფერი.

ელა - დიახ, დიახ, აქეთ რომ მაგზავნიდნენ, მითხრეს, ქართველების ნატვრის ასრულება ადვილიაო. თორემ სპეციალობით, გითხარით, უკვე, ბავშვების ფერია ვარ. ვერ შეგატყობენო.

ლეო - აკი მოგახსენეთ, დეიდა ელა, ჩვენც პატარა ქართველები ვართ-მეთქი!

ნიკო - სულ ცერებზე ვდგავართ!

ლეო - ასსა! ბალეტ გეორგია!

ფატი - ჩემს აპოლონსაც უყვარს ცეკვა, ჩამოუვლის ხოლმე თავისთვის.

ელა - ო, აპოლონი! ელადა! მინა-

ხავს აპოლონის ქანდაკება! ლეოც ვერც იცნობს რივია!

ფატი - ის ჩემი შვილი იყო, ქალბატონო.

ელა - შვილი? როგორ თუ შვილი? აინ მომენტ!

ფატი - ხომ მოგიყვებით, ძლივს გამოგვატანეს შინ-მეთქი!

ელა - შიინ? პოლიცია სად იყო?

ფატი - კი, ორი პოლიციელი ადგათავზე.

ნიკო - თავისი ვაჟის სასამართლოზე მოგახსენებთ, ქალბატონო.

ელა - უკაცრავად, ეტყობა, რაღაც გამომრჩა. ჩემი ქართულის ბრაღია.

ლეო - ო, ელადა! მართლაც, რამდენი რამ არის ამ ქვეყნად დიდებული. მინდოდა ჩემს შვილიშვილსაც ყველაფერი სცოდნოდა, ზიარებოდა საკაცობრიო კულტურას, არ ჩამორჩენოდა ვინმეს. ცხრა რეპეტიტორთან დამყავდა...

ნიკო - ცხრა რა ამბავია, შე კაცო?

ლეო - ხომ ვთქვი, მსახიობობისთვის ემზადება-მეთქი! ცეკვის მასწავლებელიო, სიმღერის მასწავლებელიო, პლასტიკაო, დიქციაო, რა ვიცი, მაგათ თვალის ჩაპაჭუნებისთვისაც მასწავლებელი ჭირდებათ. გაეიყიდე, გამფცქვენეს კაცი. იმიტომაცა ვარ აქ.

ნიკო - განა არა, ვიფიქრე, რითი ირჩენდა ეს კაცი თავს-მეთქი.

ლეო - მე მეტყობა ვითომ, თავს რომ ვირჩენდი? გაეყიდე ყველაფერი, რაც მებადა: დედის საკერავი მანქანა, ცოლის ბეჭედი, მამის თოფი, მონადირე ძაღლი პეტერი...

ნიკო - (უსწორებს) - სეტერი!

ლეო - (თითქოს არ გაუგიაო, განავრძობს) - სინდის-ნამუსი, პატიოსნება, რად გინდა, ვის რაში ჭირდება ან ერთი, ან მეორე, ან მესამე. ისე ჩემი ძაღლი პოინტერი იყო, პასპორტით პე-

ერქონული

ტერი ერქვა, სიყვარულით პეპის ვე-
ძახდით, გულში ვიხუტებდით.

ნიკო - ასე გიყვარდა და გაყიდე?

ლეო - გადამრევს ეს კაცი ნამდვი-
ლად! სინდის-ნამუსის გაყიდვა არ
გაგკვირვებია და ძალღი რატომ შეიც-
ხადე ასე?

ნიკო - მეგონა, ხუმრობდი.

ლეო - ნამეტანმა ბევრმა ხუმრო-
ბამ გვიყო, ჩემო ნიკო, რაცა გვჭირს.
იუმორის კუთხე გაზეთშია კარგი, თო-
რემ ცხოვრებაში, შენს მტერს!

ელა - (საათზე იხედება) - უი, უი,
ჩემი წასვლის დროც მოსულა. კარგი
იყო თქვენთან. ბავშვებო, ბავშვებო,
მოგროვდით, მოგროვდით. პუმანიტა-
რული დახმარება! საჩუქრები! ერთ
მწკრივად, ერთ მწკრივად, ნუ ჩქა-
რობთ, ყველას გეყოფათ. ბატონო
ლეო და ბატონო ნიკო, მანამდე აი ეს
სიგარეტის კოლოფი გაიყავით, პირა-
დად ჩემგან.

აწვედის სიგარეტის კოლოფს.

ჩანთიდან ამოაქვს და არიგებს
პინგ-პონგის ბურთებს და საპლიაჟე
ქუდეებს.

- რიგი დაიცავით, რიგი!

ნიკო - დეიდა ელა, დეიდა ელა, ეს
ხომ ქუდია?

ელა - ყოჩაღ, ბიჭუნავ, როგორ
იცანი?

ნიკო - ეს კი პინგ-პონგის ბურთი.

ელა - მიყვარს გონიერი ბავშვები.
ახლავე ყველაფერს აგიხსნით: ბურთს
იატაკზე ავდებთ, ბურთი მაღლა ხტე-
ბა, თქვენ პაერში ქუდს ახვედრებთ და
იჭერთ. ალე პოპ! აბა, ყველამ ერთად:
ალე პოპ! ალე პოპ!

ყველანი - (თამაშობენ) - ალე
პოპ! ალე პოპ!

დედაბერი - ფატი, ფატი, რაა ეს,
კვერცხებს არიგებენ?

ფატი - კი, დედა, ჩვენ მკვებარე-
ბის კვერცხებია.

დედაბერი - ლაყე არ იყოს, გოგო!
ფატი - შეხედე, დედა, შეხედე, მეც
მომინია. ალე პოპ! ალე პოპ!

დედაბერი - მერე მე არ მეკუთე-
ნის მეგობრების კვერცხები?

ყველანი - (თამაშობენ) - ალე
პოპ! ალე პოპ!

დედაბერი - ჩამოვა და ნახავთ მე-
რე, გაჩვენებთ ალე პოპს!

ფატი - დედა, ვინ ჩამოვა, ვინ?
ამოიგდე თავიდან!

დედაბერი - ალე პოპ!

ელა - უიმე, ეს ვინ არის?

3.

ძლივსძლივობით შემოდის დაბინ-
ტული, ყავარჯნიანი ლომი

ფატი - მიშველეთ, მოჩვენებაა,
მიშველეთ!

ლეო - ჰამლეტის მამის აჩრდილია,
მგონი!

ელა - ვას ის დას?

ნიკო - ვას ის დას კი არა, ლომია,
ეს დეიდა, ლომი!

ელა - ეს ლომია?

ნიკო - მე რომ მოგიყვეით, გახ-
სოვთ: ამ დილასო, ზოოპარკშიო, ბი-
ჭიო, ამხანაგებმა გალიაშიო, ეს ის
არის.

ფატი - თითქოს მატარებელი და-
ეჯახაო.

ნიკო - უარესი! ქართველი დამნ-
ყები ხულიგანი შეუვარდა გალიაში.

ელა - ეს არის თქვენი სიურპრიზი?

ლეო - არა, ქალბატონო, ეს ჩვენ-
თვისაც სიურპრიზია.

ელა - (ლომს მოეფერება) - მოდი,
ჩემო პატარავ, მოდი ჩემთან. თამამად,
თამამად. როგორ კანკალებს საცოდა-
ვი. აი, შენ ძეხვი.

ჩანთიდან იღებს ძეხვს და ლომს აწვდის

ლომი - ავ, ავ.

ელა - (ძალიან გაკვირებული) - კარგი ერთი, რას მეუბნები?

ლეო - ყუფს, კაცო?

ნიკო - მოგვესმა ნამდვილად, ლომი როგორ დაიყუფებს!

ფატი - მეც გავიგონე, ავ, ავო.

ელა - (ლომს) - ჭამე, ჭამე, საბრალო, გერმანული ძეხვია. მოგიხდება. აბა, გააღე პირი! ვის ვეუბნები!

ლეო - ხომ ვთქვი, კენიაში მიღებულ ცოდნა აქ გამოგადგება-მეთქი!

ლომი - ავ, ავ.

ელა - შევიშლები ნამდვილად!

ლეო - რაო, რა დაიყუფა ამისთანა!

ელა - ხორცს არ გეახლებითო. წარმოგიდგენიათ! ვეგეტარიანელი ლომი!

ნიკო - ვეგეტარიანელი კი არა, ქართველი ლომია და გადაეჩვია ალბათ ჭამას.

ლეო - დეიდა ელა, თქვენ მაგის ყუფა გესმით?

ელა - სერბერნარობას რომ ვაპირებდი, მაშინ ვისწავლე.

ლომი - ავ, ავ.

ლეო - რაო?

ელა - აქეთ რომ მოვდიოდი, ერთმა ბანტიანმა გოშიამ ფეხი ასწია და გამწუნა თავიდან ფეხებამდეო. მას მერე ასე ვყუფო.

ლეო - გაძალღებულა სანყალი.

ნიკო - ეგ არაფერი. უთხარით ჩვენც მაგ დღეში ვართ-თქო.

ლეო - რაღაც საექვოდ ჩაჩუმდა.

ელა - ჩაეძინა უცებ. დაღლილია ეტყობა ძალიან. დავსვათ სადმე.

ლეო - აგერ ტახტზე დავსვათ, რა უჭირს!

ნიკო - ნადირთა მეფეა და მისი დედა.

ელა - (ლომი ტახტისკენ მიჰყავს)

- რა მოგივიდა, ვაჟკაცი არა ხარ! ცირკის სპარტაკო, ზოოპარკის შვარცენეგერო, რამ წაგახდინა ასე, წამომყევი, წამომყევი, ტახტზე უნდა დაგაბრძანო. ნუ ჩქარობ, ნელა, ფრთხილად. ნელა-მეთქი!

ლომი ტახტზე ვერ ჯდება, ბოლოს, დიდი წვალებით, ზედ ჩაიკუნცებებს

ფატი - ვერ ჯდება, ხალხო!

ნიკო - აქვს ალბათ მიზეზი.

ლომი - ავ, ავ.

ლეო - რაო, რას ამბობს, რა მინდაო?

ელა - არაფერი, ვაიმეო.

ნიკო - გამოთქმით კი ყუფს.

ლეო - კი, საცაა ადამიანივით დაილაპარაკებს.

ფატი - მთლად ტიტველია ეგ უბედური.

ლეო - ქალბატონო ფატი, ლომის კელობაზე ამას საკმაოდ მოდურად აცვია.

შეშლილი - (წინ გამოიჭრება. ალგზნებული. პათეტიკურად) - „სამართალი ქალის კაბასავით მოდას მისდევეს!“

ლეო - დაგვაცალე-მეთქი, არ გესმის! გამომივარდა ახალი ლომი!

ლომს მიუბრუნდება

- ბატონო ლომო, ავ, ავ, ოპ, უკაცრავად, მეც ყუფა დავინყე, რა უნდა გკითხოთ, იმ ბიჭს, გალიაში რომ შემოგივარდათ, სახეზე ქალის წინდა ხომ არ პქონდა ჩამოცმული?

ლომი - ავ, ავ.

ელა - დეზის მეძახდაო, დეზდემონას.

ლომი - ავ.

ელა - (ცრემლს იწმენდს) - დეზიკუნაო.

საქართველოს
პარლამენტის
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ლომი - ავ, ავ.

ელა - დედას მაგინებდაო.

ლომი - ავ, ავ.

ელა - აჰ, მაგას ვერ ვთარგმნი, მრცხვენია.

ლომი - ავ, ავ.

ელა - დეზდემონა, შენი დედაო და ასე შემდეგ.

ლეო - კი, ჩემი შვილიშვილი ყოფილა. ასე მეცადინეობს დღე და ღამე ბავშვი. ეტყობა, ზოოპარკშიც ვარჯიშობდა. დეზდემონას დახრჩობა ადვილი გგონიათ! აბა, სცადეთ და დაახრჩვეთ თქვენი ცოლი. ამიტომ იყო ოტელო გმირი, თორემ ისე რა ჭირდა საგმირო! ჩემი მამუკა სახეზე ქალის წინდას რომ ჩამოიცვამს და იყვირებს: დეზი, შენი დედა ვატირეო, ღვარღვარით ნამსკდება სიამაყის ცრემლი.

ლომი - ავ, ავ.

ელა - იქნებ მართლა დეზდემონა უნდა მერქვას, მაგრამ ამ ფაფარს რა ვუყო, რაო!

ნიკო - დეიდა ელა, მოახსენეთ თუ შეიძლება ჩვენი ტახტის მფლობელს, თქვენ დეზდემონა კი არა, ოტელო მოგიხდებათ სახელადთქო.

ელა ლომს ნიკოს ნათქვამს უთარგმნის

ლომი - ავ, ავ.

ელა - რას ბრძანებთო...

ნიკო - ასე თქვა?

ელა - მართალია, გაუნათლებელი ვარო, მაგრამ იმდენი კი მესმის, ოტელო საქართველოში მარტო ხორავას რომ ერქვაო.

ლეო - ეს ლომი კი არა, ციცირონი ყოფილა, ბატონო! იმდენს იზამს, ამხნის კაცს აფრიკაში გამიშვებს და დედამისთან ბოდის მომახდევინებს. (მღერის)

პილიკოკი, პილიკოკი,

პილიკოკი, პილიკოკი,

ტინტლი, ტინტლი, ტინტლი...

ნიკო - შეგჭამს, შე უბედურო!

ლეო - ძალე... იზამს, ასე შემჭამს. ესე იგი ცხოვრება ნორმალურად გრძელდება: წიგნი იწვის, ცეცხლი ათბობს, ლომი ადამიანს ჭამს, ანუ ყველა თავის საქმეს აკეთებს. როგორც ამ შემთხვევაში დეიდა ელა იტყოდა: „დერ არბაიტერ არბაიტეტ!“ დამერწმუნეთ, ყველასთვის უკეთესია, ლომმა შემჭამოს, ვიდრე მე შეეჭამო ლომი. ნეკროლოგში დანერგნ, ლომმა შეჭამაო, ცოტაა ეს?! ცოტა კი არა უკვდავებაა. ტელევიზორშიც გამოცხადდებენ, მეტი რა გინდათ, რა!

ნიკო - (ჭაშს უკრავს) - დიდებულია, დიდებული! ასეთ სიტყვებს ნარმოსთქვამდნენ მეფეები ეშაფოტზე, მაგრამ შენ (სიცილით) შენ... ჰა, ჰა, ჰა (თითს უშვერს. იცინის) აღარ შემოძლია, შე კუანა შენა.

ლეო - რა გაცინებს, ადამიანო, რა ნახე სასაცილო?

ნიკო - დილით ჯაყვასავით გხსნიან სანიტრები. ლომმა შემჭამაო! ნახეთ, რა მომინდომა, ვერ უყურებთ ამას! რომელი პარლამენტარი შენ ხარ, ტელევიზორში გამოგიყვანონ. ქვეყანა შეჭამეს და იმათ არ აჩვენებენ, ლომის შეჭმულს გამოგაბრძანებენ ტელევიზორში? არ დაიჯერო, ჩემო კარგო, არ დაიჯერო!

ლეო - ეჰ, რას იზამ, შურიანებით სავსეა ქვეყანა. ეგ ლომი ხომ არ მომკვდარა, დეიდა ელა, რალაც აღარ ყვეს მისებურად.

ელა - არა, არ მომკვდარა, ისევე ჩაქონა, მგონი.

ნიკო - დეიდა ელა, თქვენ ის მითხარით, ამ სიგარეტის კოლოფზე აქლემი რომ ახატია ნამდვილია თუ არა?

ელა - უი, არ ვიცი, რა გიპასუხოთ.

ვერ გავიგე, რას მეკითხები, ჩემო ბიჭუნა.

ნიკო - ბიჭუნაო?!

ლეო - დიდი ამბავი, თუ ბიჭუნა არ ხარ, უთხარი, არ გაუკვირდება.

ნიკო - თუ ნამდვილი აქლემია, ორკუზიანი რატომ არ დაახატეს, რაშა საქმე!

ლეო - შეიძლება ადრე ორკუზიანი იყო, მაგრამ ჩვენს საბაჟოში ჩამოაჭრეს ერთი კუზი, ხომ შეიძლება ასე მომხდარიყო?

ნიკო - დაგვაცადე საუბარი, ყმანვოლო, შენ მე მართლა აქლემი ხომ არ გგონივარ?

ლეო - რა იცი, აქლემი რომ არა ხარ?

ნიკო - როგორ თუ რა ვიცი, რას ჰქვია, რა ვიცი, რა ლაპარაკია ეს?!

ლეო - შენ გგონია, კოლოფზე რომ ახატია, იმან იცის, აქლემი რომაა?

ნიკო - რასაკვირველია, არა.

ლეო - მაგრამ სინამდვილეში აქლემი რომ არ ყოფილიყო, კოლოფზე ხომ არ დაახატავდნენ!

დედაბერი - ფატი, ფატი, რა ხდება, რას თამაშობთ უჩემოდ?

ფატი - (ამბთ თვალს ჩაუკრავს) - აქლემების ქარავანი ჩამოვიდა არაბეთიდან და იმას ვუყურებთ. ერთი ორკუზიანია, მეორე - ერთკუზიანი.

დედაბერი - მეც დამანახეთ, მეც დამანახეთ!

ლეო - არ თქვას ახლა, ზედ შემსვითო, არ დავიღუპოთ.

ფატი - ნაეიდნენ, დედიკო, უკვე ნაეიდნენ.

დედაბერი - ჩვენი რძლის ახალმა სპონსორმა ჩამოიყვანა ალბათ. კვაჭია, კვაჭი.

ფატი - კვაჭი კი არა, სერიოზული ბიზნესმენია.

დედაბერი - ფატი, ფატი რას შვრება ჩვენი რძალი, კიდევ ბოზობს?

ფატი - (გაანჩხლებული) - რა ქნას, აბა, არ იბოზოს? მთელი ქვეყანა ბოზობს და მაგ დარჩეს თითოთ საჩვევებელი, მაგან გამოგვაჭენოს ხალხში? გვიბრძანე ერთი, როგორ მოიქცეს.

რანაირი ლაპარაკი იცი, დედაჩემო, რა ამბავი ატეხე, რძალიო, სპონსორიო! შენ კი არა, ჩვენც ვერ ვეჩვევით ახალ ცხოვრებას. ისე კაცმა რომ თქვას, რა გვაქვს დასამალი. მოვიდა და ზრდილობიანად გვითხრა, ჩემს რძალზე მოგახსენებთ, ვთხოვდებო.

ვიკივლე, გოგო, შენ ხომ გათხოვილი ხარ-მეთქი! ვისზე ვარ გათხოვილი? მკითხა ნყნარად, ზრდილობიანად. ოჯახშია გაზრდილი, ქუჩიდან კი არ მოგვიყვანია! შენი ქმრის სახელი აღარ გახსოვს-მეთქი? მარტო ნინა ასო მახსოვსო.

მაგისთვისაც მადლობთ-მეთქი. ცოტა ხნის მერე ვილაც დინჯი, სერიოზული კაცი შემოიყვანა, გაიცანით, თქვენი შვილიშვილების სპონსორიაო. დავტრიალდი ჩემებურად, აპოლონმა გარაჟიდან ღვინო ამოიტანა, გავშალეთ სუფრა, ვეცით პატივი, რაც შეგვეძლო. ეს იყო და ეს, მეტი არაფერი.

ნიკო - ლეო, ძმაო, მოიხედე აქეთ.

ლეო - რა გინდა, ნიკო, ა, ბატონო, მოვიხედე.

ნიკო - მართალი ხარ, ძმაო, აქლემი რომ არ ვიყო, ამ ცხოვრებას გაეუძლებდი?

ლეო - მაგაზე მერე ვილაპარაკოთ, ახლა კი დეიდა ელას მოვუხადოთ ბოდიში, ამდენ ხანს რომ გავაჩერეთ, მეჩქარებაო, ჩვენ კი ველარ ველევით, არ ვუშვებთ.

ელა - დიახ, დიახ. თვითფრინავზე მაგვიანდება. ის ფლიგივ მიტ ფლიუკ-ცოიკ.

ლეო - ხუთი ნუთიც უნდა გვაჩუ-

ერეკონსული

ქოთ. ჩვენც გვინდა, რაიმეთი გადავიხადოთ ამდენი სიკეთე. ბევრი ვიფიქრეთ, რა მოგვერთმია თქვენთვის, ვერაფერი გავიხსენეთ თქვენი საკადრისი და ბოლოს აი, ამ გვირგვინზე შევჩერდით. გადავწყვიტეთ, რასაკვირველია, თუ გაიბედება, სწორედ ეს გვირგვინი მოგართვით ჩვენი უსაზღვრო მადლიერების ნიშნად. იმედია, ჩვენს საჩუქარს ისეთივე წრფელი სიხარულით მიიღებთ, როგორითაც ჩვენ გიძღვნივით მას.

მაგიდიდან მოწინებით იღებს გვირგვინს

ელა - ოოო!

ლეო - მცირე საჩუქარი კია, მაგრამ...

ნიკო - ნამდვილად კეთილი გულითაა მოძღვნილი.

ელა - ო, ეს ძალიან, ძალიან დიდი... დანკე. მღელვარებისგან ქართული ისევ დამავეინყდა. (ბლოკნოტში იხედება) ასეთი ძვირფასი საჩუქარი დიდი პატივია ჩემთვის. მართლაც კარგი სიურპრიზია.

ლეო - ჩვენ სტუმარი ძალიან გვიყვარს.

ნიკო - სტუმარს განსაკუთრებულ პატივს ვცემთ.

ლეო - ჩვენ ყველაზე სტუმართმოყვარე ხალხი ვართ მსოფლიოში.

ნიკო - ჩვენში ერთ სულ მოსახლეზე ათი სტუმარი მოდის.

ელა - ოჰო, მერე სად ატევთ ამდენ სტუმარს?

ლეო - თავზე ვისვამთ, ქალბატონო.

ელა - (იხურავს გვირგვინს) - მიხდება?

ფატი - ეგ ყველას უხდება.

ელა - დიდი მადლობა. ნამდვილია?

ლეო - რასაკვირველია, ნამდვილია და, ჯერჯერობით, ერთადერთი.

მაგის გადიდებაც შეიძლება დასაჯატარავებაც. სურვილის მიხედვით. ბალიშადაც გამოდგება და სათბურადაც.

ელა - რას ნიშნავს „ჯერჯერობით“?

ლეო - ამ სახლში პატარა ცეხი გავხსენით. თუ ენერგოკრიზისმა ხელი არ შეგვიშალა, გვინდა ისეთი რამ დაემაზადოთ, რაზედაც დიდი მოთხოვნილებაა არამარტო ჩვენში, ყველგან. თქვენ პირველი ხართ, ვინც ამ გვირგვინის მფლობელი გახდა. ჩვენი დევიზია: „არც ერთი ემიგრანტი უგვირგვინო!“

თაყვანს სცემს

- ჩემო ხელმწიფე!

ელა - (ხელს შემართავს) - გაუმარჯოს დემოკრატია!

ნიკო - ამას სცოდნია მეფობა!

ელა - (გვირგვინს ჩანთაში დებს) - აბა, წავედი. აუფიდერზიენ. დანკე შიონ.

4.

შემოავაგორებენ თვითმფრინავის ტრაპს

ელა ტრაპზე ადის

ბაქანზე მოტრიალდება და გამცილებლებს ხელს დაუქნევს

ელა - ვერ? ვინ? ვას? რა? ვო? სად? ვან? როდის? ვარუმ? რატომ? ვიხან? საით? ვოხერ? საიდან? ოვ ვოპნენ ვი? სად ცხოვრობთ? ვი ვიუნშენ ბიტტი? რა გინდათ? ვას მახენ ზი? რას აკეთებთ?

ისტერიულად

- ვას მახენ ზი? ვას მახენ ზი? ვას მახენ ზი?..

ტრაპი ნელა აიწევა და გაფრინდება

რჩება გამცილებელელთა გამშვებული ჯგუფი

პ ა უ ზ ა

ყრუდ და მრისხანედ მოისმის შორეული ნაბიჯების ხმა, რომელიც თანდათანობით ახლოვდება, იზრდება.

ნაბიჯების ხმას უამრავი სხვა ხმა შეერევა – ეს არის კომუნისტური ეპოქის გრანდიოზული აღლუმების ხმაური: ერთმანეთში არეული მუსიკა, მოწოდებები, ვაჟა...

უცრად დედაბერი ძონძებს მოიმორებს და ინვალიდის სავარძლიდან წამოფრინდება ლამაზი გოგო – ოცდაათიანი წლების აღლუმების მონაწილე სპორტსმენი!

ავანსცენისკენ სპორტული ნაბიჯით წამოვა, თითქოს ვილაცის შესახვედრად. ხელი მისალმების ნიშნად შეუმართავს. მთელი სახით იღიმება. ბედნიერია.

მძიმე ნაბიჯების ხმა სულაბლად და ახლოს ისმის.

გოგოს აქეთ-იქიდან ამოუდგებიან შეშლილი და ბებერი სტიუარდესა, სტიუარდესა სასტვენით მოუხმობს თითქოს ვილაცას.

შეშლილი – (თავში ხელს იცემს, ტირილით) – „მაინც ბრუნავს! მაინც ბრუნავს! მაინც ბრუნავს!“

ნაბიჯების ხმა ახლოვდება.

აწრიალებული და შეშინებული ლომი, ეტყობა, საშინელ საფრთხეს გრძნობს, ტახტზე წამომართული, ორივე ყავარჯნით თითქოს ვილაც უხილავს იგერიებს. გაქცევა უნდა, ვერ კი მირბის.

ლომი – ბლავის (თავზარდაცემული) – მიშველეთ!

2001 წ.

